

Charakterystyka zespołu dworskiego w Laskowej

Dwór w Laskowej stanowi własność Skarbu Państwa i pozostaje w administracji Urzędu Gminy w Laskowej.

Dwór wraz z parkiem uznane zostały za zabytek decyzjami:

1. Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 07.03.1935 r. L.KBS. 11-47-Kr-35;
2. Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 15.04.1936 r. L.KBS. 11-Li-3-Kr-36.

Powyższe decyzje zostały wydane na zasadzie przepisów Rozporządzenia Prezydenta R.P. o opiece nad zabytkami z dnia 06.03.1928 r. (Dz.U.R.P. nr 29 poz. 265). Na mocy art. 82 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. nr 10 poz. 48) decyzje wydane na zasadzie wcześniejszych aktów prawnych zachowują moc prawną.

Dwór został wpisany do rejestru zabytków byłego województwa krakowskiego w księdze „A” pod nr 76. Zespół dworski w Laskowej został zaliczony do I grupy weryfikacyjnej (wartość ogólnopolska). Figuruje w oficjalnym wykazie – w ramach byłego powiatu limanowskiego pod poz. 19. W wykazie wyszczególniono następujące elementy zespołu:

- a) dwór,
- b) kapliczka drewniana,
- c) spichlerz,
- d) stajnia,
- e) stodoła,
- f) park.

(Zabytki architektury i budownictwa w Polsce – Biblioteka Muzealnictwa i Ochrony Zabytków – t. VII, ser. A, zeszyt 7 województwo krakowskie i miasto Kraków, Warszawa 1971, s. 69). Od 31.08.1993 roku dwór pozostaje w rękach prywatnych (działka nr ew. 802/14). Zespół zabudowy folwarcznej dawnego dworu, w skład którego wchodzi wyszczególnione budynki gospodarcze, znajduje się w użytkowaniu Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Laskowej. Teren znajdujący się w gestii tejże spółdzielni jest aktualnie wygrodzony. Kapliczka należąca niegdyś do dworu znajduje się pod opieką Parafii rzym.-kat. w Laskowej.

Sytuacja i układ przestrzenny zespołu dworskiego.

Zespół dworski w Laskowej, ukształtowany w obecnym układzie przestrzenno-substancjalnym w ciągu XVII-XX w., usytuowany jest w centrum wsi, w zakolu rzeki Łososiny stanowiącej główny ciek wodny wsi, w pobliżu drogi do Kamionki i w bezpośrednim sąsiedztwie współcześnie ukształtowanego centrum ruralistycznego.

Z uwagi na to, iż Laskowa położona jest w dolinie Łososiny rozszerzającej się w omawianym miejscu, z rejonu zespołu dworskiego otwiera się widok na otaczające tę dolinę pasma wzgórz, a mianowicie: od północnego wschodu Kobyła wysokości ponad 600 m n.p.m., od północnego zachodu pasmo Kamionnej wysokości do około 800 m n.p.m., a od południa pasmo Sałasza sięgające około 900 m n.p.m.

Zespół dworski został rozlokowany na terenie równinnym o wysokości około 300 m n.p.m. przechodzącym ku wschodowi w skarpe terenową utworzoną wskutek erozyjnej działalności Łososiny i wpadającej do niej - w tym rejonie od strony zachodniej - potoku Nagórskiego (sztucznie umocnioną). W układzie kompozycyjnym zespołu w jego obecnej postaci zaznacza się, pomimo dokonanych w ostatnim okresie dziejów – zniekształceń zacierających historyczne podziały użytkowo-własnościowe, wyraźny podział na część mieszkalno-reprezentacyjną (wschodnią), korzystającą ze wspomnianej skarpy terenowej, na którą składa się, jako podstawowy komponent budynek dworu w otoczeniu założenia ogrodowo-parkowego, z towarzyszącymi obiektami mieszkalno-gospodarczymi.

Tak ukształtowany zespół dworski stał się zaczątkiem rozwoju centrum ruralistycznego wsi, ukształtowanego koncepcyjnie przypuszczalnie na przełomie XIX/XX w. Realizacja centrum nastąpiła w XX wieku i przyjęła formę zmieniającą krajobraz naturalny wsi i gruntownie przekształciła jej tradycyjny krajobraz kulturowy. W tak ukształtowanym centrum ruralistycznym wsi, elementem dominującym w panoramie jest kościół parafialny, o formach neogotyckich, wzniesiony w latach 1925-1930, otoczony zabudową plebańską. Istotnym elementem omawianego zespołu zabytkowego jest cmentarz wiejski, a także cmentarz-mauzoleum żołnierzy z I-ej wojny światowej.

Opis inwentaryzacyjny.

W skład zabytkowego zespołu wchodzi:

a) zgrupowanie obejmujące dwór i sąsiadującą zabudowę, w tym:

- dwór,
- budynek dawnej służbówki, usytuowany od północy obok dworu, na skarpie opadającej ku północy,
- piwnica, usytuowana na wschód od dworu, również w najbliższym otoczeniu dworu, wbudowaną w skarpe;

b) zgrupowanie zabudowy folwarcznej obejmujące budynki gospodarcze wzniesione wokół obszernego, prostokątnego dziedzińca - w roku 1887 w skład tego zespołu wchodziło 5 budynków murowanych, z nich niektóre, silnie przekształcone, zachowane do dzisiaj.

Bezpośrednie otoczenie budynku dworskiego stanowią:

- dawny podjazd, usytuowany przed elewacją frontową, niegdyś z klombem kwiatowym kolistym, ujęty kilkoma 300-letnimi lipami; podjazd flankowany był budynkiem zarządcówki (nie zachowanym),
- zaniedbany sad, usytuowany na południe i południowy-wschód od dworu,

- aleja parkowa na dolnym tarasie nadrzecznym.

Na pn. od dworu, przy drodze lokalnej wiodącej poprzez most na Łososinie do części wsi - Rozpite, znajduje się kapliczka należąca dawniej do dworu, drewniana, na planie trójkątnym, z rzeźbą św. Jana Nepomucena.

A. Budynek dworu.

Zwrócony jest frontem ku zachodowi, drewniany, konstrukcji zrębowej, zbudowany z bali modrzewiowych o wymiarach ca 16-20 x 30-40 cm. Podwalina spoczywa na podmurowaniu z kamienia ciosowego. Niektóre ściany wewnętrzne wymurowane z cegły. Piwnice o ścianach i sklepieniach z kamienia ciosowego. Parterowy, z zagospodarowanym poddaszem, wzniesiony na rzucie prostokąta o wymiarach ca 20 x 14 m, o osi przebiegającej z wsch. ku zach.; do roku 1957 od wsch. przylegała do krótszego (tylnego) boku przybudówka kuchenna, zlicowana z elewacją południową, prostokątna o wymiarach 10 x 6 m, o analogicznie wytyczonej osi (przy niej istniał ponadto od północy niewielki, jednoprzestrzenny aneks dobudowany w czasach nowszych). Po rozebranej przybudówce kuchennej zachowana kamienna podmurówka, przekształcona na taras.

Piwnice. Pod budynkiem, w jego północno-wschodnim narożu znajduje się piwnica sklepiona kolebkowo z parą lunet, oświetlona dwoma okienkami wychodzącymi ku północy i wschodowi, z dwiema wnękami w ścianie południowej. Dostępna schodami prowadzącymi z sieni wewnątrz budynku. Pod tarasem stanowiącym pozostałość przybudówki kuchennej znajduje się druga piwnica, niewielka, zbliżona do kwadratu, bez okna, dostępna z zewnątrz od strony południowej.

Parter. Układ wnętrza trzytraktowy. Pośrodku sień, podzielona (wtórnie?) na dwa pomieszczenia, wypełniająca w przybliżeniu głębokość dwóch traktów. Część umieszczona w trakcie środkowym mieści zabiegową klatkę schodową wykonaną w 1967 r., prowadzącą do pomieszczeń wbudowanych w poddasze. Po stronie północnej sieni mieści się wydłużone pomieszczenie sali muzealnej (dawnej kaplicy), odpowiadające długością obu częścią sieni. Do roku 1953 pomieszczenie to było przedzielone nowszą (po 1907?) ścianką działową. W trakcie trzecim, w przedłużeniu sieni i sali muzealnej obszerne pomieszczenie, oświetlone czterema oknami, po dwa ku północy i wschodowi, przy nim od południa wąski korytarz (wydzielony ścianą murowaną), być może wtórny, łączący się z dawną przybudówką kuchenną, obecnie wychodzący z sieni na taras. W trakcie południowym obecnie 4 różnej wielkości pomieszczenia (pierwotnie 3) o jednakowej wielkości. Ścianki działowe nowsze, wydzielające trzy pomieszczenia od strony wschodniej, murowane, bez zmian zachowane wyłącznie pomieszczenie w narożniku południowo-zachodnim. We wszystkich pomieszczeniach stropy belkowe z podsiuitkami oparte na ścianach dłuższych boków, belki zakończone rysiami z zaczepami.

Poddasze. Zagospodarowane w 1957 roku na cele izb noclegowych, wbudowanych od zach. i wschodu pomiędzy więzary dachowe, oświetlone okienkami umieszczonymi w ściankach wydzielających połacie dachu łamanego. W sieni, po usunięciu pierwotnego

stropu, umieszczono podesty wiążące się z klatką schodową, zapewniające komunikację z pomieszczeniami sypialnymi.

Dach. Budynek nakryty wysokim dachem łamanym, polskim, o proporcjach tzw. „krakowskich” (wysoka ścianka pomiędzy połaciami). Konstrukcja nośna oparta o cztery pełne wiązary, rozpięte na osi poprzecznej budynku, z zastrzałami. Tramy pod wiązarami oparte są na ścianach dłuższych boków. Konstrukcja łączona kołkami. Pokrycie dachu gontowe, w całości położone w 1967 r. Kominy dwa, wyprowadzone z połaci południowego dachu, z oprofilowanymi zwieńczeniami, otynkowane, wymurowane na nowo w 1967 r.

Ściany zewnętrzne otynkowane. Pierwotna wyprawa gliniana, osadzona na kołeczkach wbitych w zrąb, bądź na listwowaniu, wielokrotnie naprawiana, łatana i uzupełniana – usunięta w trakcie prac w 1967 r. Obecne tynki wapienne położone na siatce Rabitza. Pierwotne wyprawy ścian wewnętrznych osadzone na listwach i trzcinie. Stolarka okienna pierwotnie dwuskrzydłowa, ośmiokwaterowa, do czasu remontu w 1967 r. zachowana fragmentarycznie, jedynie w elewacji południowej i w jednym z okien elewacji frontowej; w elewacjach północnej i wschodniej stolarka z XX w. trójkwaterowa, z górą uchylną; w elewacji frontowej okno od izby muzealnej powiększone (1907?), trójdzielne. Obecnie stolarka wszystkich okien ujednoliconą, ośmiokwaterową, podwójną, wykonaną w 1967 r. wg pierwotnej. Okno w elewacji frontowej (od izby muzealnej) przywrócone do pierwotnej wielkości. Stolarka drzwiowa zewnętrzna od zach. i od wsch. klepka dwuskrzydłowa, z naświetleniem, zaprojektowana i wykonana w 1967 r. Po bokach wejścia w elewacji frontowej dwa wąskie okienka szczelinowe, zapewniające oświetlenie sieni. Stolarka wewnętrzna drzwiowa płycinowa, dwuskrzydłowa, z w. XIX. Podłogi z desek ułożonych na legarach. W izbie muzealnej częściowo zachowana podłoga z desek o układzie jodełkowym.

B. Izba muzealna – dawna kaplica dworska.

Stanowi pomieszczenie prostokątne o wymiarach 12,74 x 4,21 ÷ 4,29 m. Oświetlone jest pięcioma oknami, z których jedno umieszczone jest w ścianie zachodniej, cztery znajdują się w ścianie północnej, rozmieszczone nieregularnie: z nich trzy zach. w odstępach rytmicznych, czwarte odsunięte ku wschodowi przylega do narożnika pomieszczenia. Izba dostępna jest obecnie jednym wejściem z sieni, znajdującym się w ścianie południowej. Poprzednio do izby prowadziły jeszcze dwa dalsze wejścia (obecnie zabudowane): na wschodnim krańcu ściany południowej, bezpośrednio przy narożniku i mniej więcej w połowie ściany wschodniej, prowadzące do sąsiadującego pomieszczenia w narożniku północno-wschodnim budynku. W obu tych wąskich wejściach znajdowały się dawniej drzwi jednoskrzydłowe. Oba ostatnie wejścia zniesiono w czasie adaptacji w roku 1967.

Prace badawcze przeprowadzone w roku 1976, dotyczące odsłonięcia polichromii na ścianach, w trakcie których usunięto poprzednie tynki (z XIX – XX w.) osadzone na listwach i trzcinie, pozwoliły na kilka ustaleń dotyczących stanu pierwotnego tej części budynku:

1. Wątki ścian północno-wschodniej, wschodniej i południowej są autentyczne i pochodzą z czasu budowy dworu. Ściana zachodnia jest całkowicie wymieniona w 1967 roku, co wiązało się z zaleceniami konserwatorskimi remontu.
2. Ściana północna uległa w ciągu wielu lat stopniowemu ugięciu, pogłębiającemu się coraz bardziej ku wschodowi. Fakt ten spowodował, iż w czasie odnowień w pocz. XX w. (1907?) i ostatnio w roku 1967, przy wymianie stolarki okiennej, dokonana została korekta poziomu okien. Świadczą o tym pozostałości pierwotnych obramowań okiennych, w formie opasek z oprofilowaniem w formie niewydatnego wałka i rowka, z kołkami. I tak, pozostałości dawnych obramowań zachowały się: w dwóch pierwszych od zachodu oknach od góry i po obu bokach; w trzecim po bokach i od dołu i fragmentarycznie od góry (przecięte obecnym, przesuniętym ku górze otworem); w czwartym od lewej strony, boczne i od dołu. Światło pierwotnych okien wynosiło 1,00 x 1,50 m, opaska 0,24 m.
3. Otwory wejściowe (wejście główne i zniesione w części wschodniej) ściany południowe są pierwotne, jednakże również uległy niewielkim korektom. Pierwotne były niższe, o czym dowodzą pozostałości pierwotnych obramowań. Obok drzwi głównych zachował się fragment obramowania (po stronie lewej, z którego wynika, iż światło wejścia wynosiło ca 1,00 x 1,80 m. Z dawnego wejścia bocznego zachowały się wągary (światło otworu: szer. 0,90 m, wys. nie ustalona).
4. Podłoga z desek ułożonych na legarach posiadała układ dekoracyjny. Deski ułożone były w czterech rzędach w układzie „jodełkowym”. Wobec zawilgocenia i zagrzybienia większa część musiała zostać usunięta, przy czym w części usuniętej pierwotne deskowanie zastąpione było nowszym parkietem. Zachowana powierzchnia pierwotnego parkietu, w części wsch. pomieszczenia, wynosi ca 12 m².

Dekoracja malarska i sztukatorska izby muzealnej (dawnej kaplicy).

Całość pomieszczenia nakrywa strop płaski deskowy, pokryty dekoracją malarską i sztukatorską, uzupełnioną plastycznymi listwami drewnianymi. Deski przebiegają na osi wzdłużnej pomieszczenia. Spojenia desek wklejone są paskami płóciennymi.

Kompozycja artystyczna stropu jest jednolita. Całość powierzchni podzielona jest na trzy główne kwatery wydzielone dekoracją stiukową - prostokątne, nierównej wielkości; z nich środkowa o osi wzdłużnej, dwukrotnie większa od bocznych, flankujących ją po stronie krótszych boków. Ośrodkiem kwatery środkowej jest owalne pole, ujęte zwielokrotnionym otokiem stiukowym i listwowym oraz dekoracją malarską. Mieściło ono obraz Chrystusa, ikonograficznie odpowiadający emblematowi Zgromadzenia Misjonarzy Lazarystów, mal. na płótnie (nie zachowany); obecnie pole to wypełnia kompozycja z główkami puttów z girlandami, chwostami i pękami kwiatowymi, wykonana w 1953 roku w oparciu o motywy zapożyczone z dekoracji autentycznej stropu. Narożniki kwatery środkowej wypełniają cztery pola ujęte listwami, z malowanymi główkami puttów z chwostami, girlandami i pękami kwiatowo-owocowymi. Ośrodkiem kompozycji kwater bocznych są po dwa koliste pola ujęte drewnianymi listwami, mieszczące dawniej obrazy z popiersiami ewangelistów, mal. na

plótnie (nie zachowane); obecnie pola te wypełniają kompozycje z motywem rozet akantowych, wykonane w 1953 roku. Pola pomiędzy ramą kwatery i kolistymi otokami wypełniają roślinne motywy akantowe oraz główki z chustami. Pozostałe wąskie przestrzenie pomiędzy głównymi kwaterami wypełnia dekoracja malarska o motywie wici roślinnej, ujęta listewkami toczonymi o motywie perełkowym.

Kolorystyka. Dekoracja malarska wielobarwna. W obrębie kwatery środkowej w czterech polach narożnych wielobarwne główki puttów na tle ciemno-brązowym, z białymi girlandami i czerwonymi kokardami; pęki kwiatowo-owocowe czerwone i zielone na tle białym, okonturowane czerwienią. Listwy brązowe, wąskie pola między ramami wypełnione ciągłymi motywami akantowymi o dwóch odcieniach zieleni. W obrębie kwater bocznych otoki pół kolistych i sześć otaczających pół o tłach białych zapelniają motywy kwiatowe czerwone i zielone z konturem czerwonym (w otokach) i motywy akantowe przeważnie ugrowe o konturze brązowym; w dwóch polach główki wielobarwne. Listwy brązowe, pozostałe pola wypełnione wicią roślinną akantową o dwóch odcieniach zieleni. Pozostałe przestrzenie pomiędzy kwaterami popielate z zbliżonym do czerni motywem wici roślinnej. Wszystkie listwy toczone o motywie perełek, pomalowane na białą.

Dekoracja stiukowa obejmuje: obramienia wszystkich trzech prostokątnych kwater złożone z powtarzającego się motywu palmetkowego, z liściastymi rozetkami w narożach, analogiczny motyw palmetkowy użyty w wewnętrznym obramieniu stiukowym owalnego pola środkowego; natomiast zewnętrzny otok tegoż pola obejmuje szeroki pas ornamentalny o motywach owocowo-kwiatowych. Wszystkie elementy stiukowe utrzymane w kolorze białym.

Fryz postropowy odsłonięty w roku 1976 przez M. Żurowską, zachowany jest na ścianach północnej, wschodniej i południowej. Obejmuje on pas malowany o szerokości 70 cm złożony z wąskiego pasemka o ornamentie palmetkowym i głównego, biegnącego motywu wici akantowej. W motywy akantu wkomponowane swobodnie ptaki oraz w rytmicznych odstępach pola owalne o nieczytelnej zawartości; pół takich jest 6, z czego 3 na ścianie północnej, dwa na ścianie południowej i jedno na ścianie wschodniej. Poszczególne odcinki fryzu namalowane są w różnych barwach, potraktowanych monochromatycznie.

Powierzchnia ścian poniżej fryzu pierwotnie nie była polichromowana. Występują na niej pozostałości warstwy wtórnej, wykonanej w końcu XIX w. lub na początku wieku XX, przy użyciu szablonów. Malowidło to na tle popielatym pokrywa motyw marmoryzacji wykonanej farbą brunatną, malowidło to urozmaicone zostało umiarkowanym, poziomym kwadrowaniem. Stan zachowania zły.

Na deskach stropu w bocznych kwaterach pod obrazami ewangelistów (i obecnych wypełnień zastępczych) znajdują się fragmenty malowidła uzupełniającego ornamentykę stropu, wykonane szablonem, o wzorze roślinnym tworzącym motyw rozety. Czas powstania tego elementu zapewne współczesny drugiej warstwie malarskiej – w. XIX / XX, wiąże się prawdopodobnie z czasowym wyjęciem obrazów.

C. Obiekty gospodarcze.

Zespół dworski w Laskowej był od początku swego istnienia, a zapewne również w okresie poprzedzającym powstanie obecnego budynku dworu, zespołem wielobudynkowym, w którym dominowały jak w każdym tego typu założeniu, obiekty gospodarcze lub mieszkalno-gospodarcze. Przypuszczenie to potwierdza zachowany archiwalny materiał kartograficzny, przede wszystkim plan katastralny z 1847 roku. Jego analiza wskazuje na istnienie licznych zabudowanych murowanych lub drewnianych na podmurowaniu w późniejszym okresie przemurowanych, wzniesionych zapewne na przełomie XVIII / XIX w. w miejsce wcześniejszych drewnianych, usytuowanych nie tylko w zachodniej, gospodarczej części zespołu, ale również w części wschodniej, w bezpośrednim sąsiedztwie budynku dworu. Spośród nich niektóre nawet, zapewne wtórnie, zostały przejściowo połączone z dworem. Znaczna część tych zabudowań uległa w następnym okresie likwidacji zanim doczekały się ilustracyjnego udokumentowania (2-ga połowa XIX w. i XX w.). Z budowli tych znana jest jedynie tzw. zarządcówka, mająca formę chaty wiejskiej przykrytej czterospadowym dachem gontowym, usytuowana na południowy-zachód od budynku dworu, rozebrana po 1955 roku. Większość zachowanych obiektów znajduje się w zachodniej części zespołu oddzielonej aktualnie, faktycznie i własnościowo od wschodniej jego części.

Piwnica zewnętrzna. Usytuowana na północny-wschód od budynku dworu, wbudowana w skarpe terenową, betonowa na podmurowaniu kamiennym, przykryta dachem dwuspadowym, zapewne z 1-szej połowy XIX wieku, w okresie późniejszym przekształcona, głównie w zakresie wymiany materiału konstrukcyjnego (część górna pierwotnie zapewne drewniana).

Służbówka. Usytuowana na północ od budynku dworu, w jego bezpośrednim sąsiedztwie – przejściowo, zapewne wtórnie, scalona z budynkiem dworu przez przyłączenie do wschodniej części elewacji północnej – wbudowana w skarpe terenową, drewniana, zrębowa, na podmurówce kamiennej, częściowo podpiwniczona, przykryta dachem dwuspadowym z wejściem od strony zachodniej. Od strony wschodniej prowizoryczne przybudówki.

Budynek gospodarczy. Usytuowany w zachodniej części zespołu, na północ od podwórza gospodarczego, murowany, otynkowany, na rzucie prostokątnym, przykryty dachem dwuspadowym, z wejściami w elewacji południowej. Elewacje gładkie, artykułowane lizenami, południowa przepruta otworami wejściowymi i oknami. Narożnik północno-zachodni oskarpowany. Od wschodu przybudówka murowana, niższa, na rzucie zbliżonym do kwadratu, przykryta osobnym dachem dwuspadowym. Elewacje gładkie, we wschodniej ścianie dwa otwory wejściowe. Całość obiektu założona na jednej osi dłuższej przebiegającej w kierunku wschód - zachód.

Dawny spichlerz. Usytuowany w zachodniej części zespołu, po stronie południowej podwórza gospodarczego. Murowany, otynkowany, na rzucie prostokątnym, o osi dłuższej przebiegającej na linii północ-południe, piętrowy, przykryty czterospadowym dachem. Elewacje gładkie, w północnej osiowo umieszczony otwór wejściowy, nad nim wtórnie

dodany otwór towarowy, w elewacji wschodniej trzy okienka. Zarówno bryła obiektu jak i jego elewacje gruntownie zniekształcone przez dodanie dwóch przybudówek od strony wschodniej i zachodniej, murowanych, prostokątnych w planie, równych długości budynku głównego. Wschodnia - równa wysokości budynku głównego, przykryta dachem pulpitowym, wschodnia - parterowa, przykryta dachem spłaszczonym, obie z osobnymi wejściami od strony północnej. Budynek główny z 1-szej połowy XIX w., przybudówki współczesne, zachodnia starsza.

Budynek inwentarski. Usytuowany w zachodniej części zespołu, po wschodniej stronie podwórza gospodarczego. Murowany, otynkowany, na rzucie prostokątnym o osi dłuższej przebiegającej na linii północ-południe, parterowy, przykryty dachem czterospadowym. Elewacje artykułowane lizenami, zachodnia i północna przeprute otworami okiennymi i wejściowymi (zapewne z 1-szej połowy XIX w.).

D. Zieleń.

Towarzysząca całemu zespołowi dworskiemu, w części wschodniej w postaci założenia parkowego, w pozostałej - mająca charakter nieregularnych skupisk zieleni wysokiej, szczególnie po północnej stronie części gospodarczej.

Założenie parkowe ukształtowane zapewne na przełomie XVIII / XIX w., być może w miejscu starszego, w późniejszym okresie rozbudowane terytorialnie i kompozycyjnie. Aktualnie poważnie zaniedbane, zniekształcone samosiewami. Czytelny klomb przed zachodnią elewacją budynku dworu ozdabiający główny podjazd, a także aleja biegnąca z tego rejonu ku południu, oddzielająca część mieszkalną - reprezentacyjną zespołu od części gospodarczej oraz główne wnętrze parkowe usytuowane na południowy-wschód od budynku dworu, poniżej skarpy terenowej. Aktualnie zatarta granica pomiędzy zielenią parkową i naturalną, szczególnie w rejonie wschodnim, nad brzegiem Łososiny. Wśród zieleni wysokiej wyróżniają się kilkusetletnie drzewa towarzyszące budynkowi dworu.